

Arrest

nr. 218 535 van 20 maart 2019
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. JACOBS
Kroonlaan 207
1050 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 27 september 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 13 september 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 januari 2019 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 24 januari 2019.

Gelet op de beschikking van 14 februari 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 maart 2019.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat F. JACOBS.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoeker dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen houdende niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek).”

Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoeker naar aanleiding van onderhavig verzoek om internationale bescherming geen bijkomende inhoudelijke verklaringen afgelegd en heeft hij evenmin nieuwe documenten of bewijsstukken aangebracht die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

2. Verzoekers eerste verzoek om internationale bescherming werd geweigerd bij 's Raads arrest nr. 188 059 van 7 juni 2017 omdat geen geloof wordt gehecht aan zijn vluchtrelaas. Tevens werd geoordeeld dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoeker zijn huidig volgend verzoek om internationale bescherming steunt op dezelfde vluchtmotieven die hij in het verleden heeft uiteengezet, namelijk dat zijn vader op 3 juli 2017 door Badr vermoord werd en dat hij vreest vermoord te worden door Badr uit wraak voor het feit dat zijn vader deel uitmaakte van de inlichtingendienst tijdens het oude regime in Irak.

Ter ondersteuning van zijn huidig volgend verzoek legt verzoeker de volgende documenten neer: een kopie van de overlijdensakte van zijn vader, een origineel mandaat dat zijn zus toekende aan een Irakese advocaat alsook een kopie van de identiteitskaart en het nationaliteitsbewijs van zijn zus, een kopie van een verklaring van zijn zus en een aangifte ingediend op 14 september 2017, een kopie van de beschrijving van het lichaam van zijn vader van 21 september 2017, drie foto's van het graf van zijn vader, een foto van de rouwaankondiging, een bewijs van verzending, een e-mail tussen zijn advocaat in België en de advocaat van zijn familie in Irak, een schrijven van zijn advocaat, een kopie van het diploma en de baliekaart van de advocaat van zijn familie in Irak.

3. Artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.”

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

De parlementaire voorbereiding van de wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de verzoeker om internationale bescherming pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsovertuigend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke

punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

De terminologische wijziging, ontvankelijkheid in plaats van inoverwegingneming, heeft geen enkele impact op de ratio legis die leidde tot de invoering van (oud) artikel 57/6/2 door de wet van 8 mei 2013, noch op de draagwijdte van het onderzoek van de commissaris-generaal (Parl.St. Kamer, 2016-2017, nr. 54 2548/001, 116).

4. Waar verzoeker kritiek uit op de daadwerkelijkheid van het beroep, benadrukt de Raad dat verzoeker met onderhavige procedure beschikt over een beroep dat voldoet aan alle waarborgen voorzien in artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en artikel 13 EVRM.

5.1. De Raad wijst er op dat aangezien reeds in het kader van verzoekers eerste verzoek om internationale bescherming werd besloten tot de ongeloofwaardigheid van de door hem ingeroepen vrees voor vervolging en gelet op de in de bestreden beslissing gedane vaststelling dat verzoeker naar aanleiding van onderhavig verzoek geen elementen bijbrengt die zijn geloofwaardigheid kunnen herstellen, dient te worden besloten dat verzoeker niet aantoonde in zijn land van herkomst persoonlijke problemen te hebben gekend.

Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat hij in wezen niet verder komt dan het volharden in eerder afgelegde verklaringen en het tegenspreken en bekritisieren van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, waarmee hij de gedane bevindingen van de commissaris-generaal niet weerlegt noch ontkracht. De commissaris-generaal stelt op correcte wijze vast dat verzoeker naar aanleiding van zijn huidig verzoek louter bijkomende verklaringen aanhaalt die volledig in het verlengde liggen van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd, wat evenwel geen ander licht vermag te werpen op de eerdere appreciatie van het CGVS en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen waarbij het vluchtrelaas van verzoeker ongeloofwaardig werd bevonden. Ook wordt op goede gronden vastgesteld dat de documenten die verzoeker neerlegt ter staving van zijn huidig verzoek niet van die aard zijn dat zij de teloorgegane geloofwaardigheid van zijn vluchtrelaas kunnen herstellen.

Het politierapport toont dat een politieagent in Bagdad werd beschoten door onbekende mensen. Dit rapport heeft evenwel geen betrekking op verzoeker zelf. In de mate aangenomen kan worden dat deze politieagent daadwerkelijk een collega was van verzoeker, dan nog biedt dit rapport geen ondersteuning voor de problemen die verzoeker zelf beweert te hebben gekend.

Waar verzoeker voorhoudt dat de beslissing met geen woord rept over het aangehaald element dat een andere collega omwille van gelijkaardige problemen in Oostenrijk was erkend, kan hij niet worden gevolgd. Een simpele lezing van de bestreden beslissing duidt het volgende aan:

“De documenten die u neerlegt weerleggen de eerdere appreciatie van de Belgische asielinstanties evenmin. Het politierapport lijkt aan te tonen dat een politieagent in Bagdad werd beschoten door onbekende mensen. Dit biedt op geen enkele manier ondersteuning voor uw beweerde problemen noch weet dit de twijfels omtrent uw beweerde werkzaamheden voor Jafar Al Sadr op te heffen. Dezelfde redenering gaat op voor uw verklaring als zou een oud-collega van u in Oostenrijk de vluchtelingenstatus hebben verkregen. Hiermee weerlegt u op geen enkele manier de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw beweerde problemen.” (eigen onderlijning). De Raad benadrukt dat elke aanvraag individueel dient te worden onderzocht waarbij de aanvrager op een voldoende concrete manier dient aan te tonen dat hij een gegronde vrees voor vervolging of een persoonlijk risico op ernstige schade loopt.

De Raad wijst er op dat het de taak van verzoeker is om de verschillende elementen van zijn relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van zijn verzoek om internationale bescherming aan te reiken. Het CGVS heeft hierbij evenwel een samenwerkingsplicht, in de zin dat het de door verzoeker aangebrachte elementen moet beoordelen rekening houdend met de informatie over het land van herkomst en dat het er toe gehouden is na te gaan of er onder de door verzoeker aangebrachte elementen, elementen zijn die wijzen op een gegronde vrees of een reëel risico en die zo nodig bijkomend te onderzoeken. Een onderzoek in die zin werd uitgevoerd. Loutere beweringen buiten beschouwing gelaten, brengt verzoeker geen concrete argumenten aan die het tegendeel bewijzen. Zo verzoeker suggereert contact op te nemen met het kantoor van Jafar Al Sadr en de Oostenrijkse

asielinstanties, merkt de Raad op dat er geen enkele rechtsregel is die de commissaris-generaal oplegt om dergelijke onderzoeksdaten te stellen.

De Raad benadrukt dat dat het louter behoren tot een bepaalde risicogroep op zich niet kan volstaan om de erkenning van de vluchtelingenstatus of de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus te rechtvaardigen. Een individuele beoordeling van de vraag naar internationale bescherming blijft noodzakelijk, waarbij de verzoeker zijn vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op het lijden van ernstig schade in concreto dient aan te tonen, waar verzoeker evenwel faalt. Reeds in het kader van zijn eerste verzoek om internationale bescherming werd zowel door de commissaris-generaal als de Raad vastgesteld dat verzoeker geen geloofwaardige problemen heeft aangehaald die hij omwille van de beweerde werkzaamheden als bewaker voor Jafar Al Sadr zou hebben gekend. In het kader van zijn huidig verzoek brengt verzoeker geen verklaringen noch documenten bij die de eerder gedane beoordelingen dienaangaande kunnen weerleggen. Hij brengt geen concrete, op zijn persoon betrokken feiten aan waaruit kan worden afgeleid dat hij daadwerkelijk bij terugkeer wordt bedreigd of vervolgd of dat wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat en slaagt er aldus niet in om de individualisering van zijn vrees aan te tonen.

Waar verzoeker onder verwijzing van algemene informatie over Jafar Al Sadr, Jaaysh Al-Mahdi en Asayib Ahl al-Haq, opwerpt dat zijn sjiitisch geloof aangekaart dient te worden, stelt de Raad vast dat verzoeker met dergelijke algemene verwijzingen niet aantoont noch blijkt uit de bijgebrachte informatie dat verzoeker ingevolge het gegeven dat hij sjiit is en ingevolge een aanwezigheid in Bagdad, zou dreigen te worden vervolgd of geïsoleerd. Integendeel, uit de informatie vervat in het administratief dossier blijkt dat door de aanwezigheid van sjiitische milities in Bagdad, vooral soennitische burgers een groter risico zouden lopen. Mede gelet op de in het kader van zijn eerste verzoek vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn vermeende vrees en problemen en de in de bestreden beslissing gedane vaststelling dat verzoeker zijn geloofwaardigheid niet weet te herstellen, haalde verzoeker bovendien geen concrete, ernstige en geloofwaardige, aan zijn religie verbonden problemen aan.

5.2. Wat de subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet betreft, verwijst de Raad naar de omstandige motivering in de bestreden beslissing en de informatie vervat in het administratief dossier waaruit blijkt dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoeker brengt geen concrete elementen bij die aantonen dat de door verweerder aangebrachte informatie onjuist of achterhaald is en dat er zich een andere conclusie opdringt.

In zoverre verzoeker aanvoert dat hij omwille van zijn profiel het risico loopt slachtoffer te worden van ernstige schade, herhaalt de Raad dat geen enkel geloof wordt gehecht aan de door hem aangevoerde problemen.

Verzoeker toont derhalve geen persoonlijke omstandigheden aan die in zijn hoofde het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet verhogen.

6. De kritiek van verzoeker dat de commissaris-generaal niet op een met redenen omklede wijze geoordeeld heeft dat een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement en louter gestereotypeerd overkomt, mist elke juridische grondslag. Artikel 57/6/2, §2 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Wanneer de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen overeenkomstig paragraaf 1 een niet-ontvankelijkheidsbeslissing neemt, brengt hij de minister of diens gemachtigde ervan op de hoogte of de terugdrijving of verwijdering al dan niet leidt tot een schending van het non-refoulementbeginsel in hoofde van de verzoeker op grond van het onderzoek in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4.”

De conclusie van de bestreden beslissingen luidt als volgt:

“Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik breng de minister en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledige administratieve dossier, geen element

bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of teruggedrijving van betrokkene naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het nonrefoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet."

Het is overigens duidelijk dat de conclusie van de bestreden beslissing is ingegeven door de motivering eraan voorafgaand. Dat de commissaris-generaal niet zou hebben voldaan aan zijn wettelijke verplichtingen, kan niet ernstig worden volgehouden.

7. Bijgevolg lijkt verzoeker geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, §2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, §2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4.1. Ter terechtzitting alwaar verzoekende partij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 8 januari 2019, voert verzoekende partij aan dat zij bewijzen heeft ingediend over haar vroegere collega's die problemen hebben gekend, één van hen is beschoten en de andere is erkend als vluchteling in Oostenrijk. Verzoekende partij wijst er op dat de namen van deze personen terug te vinden zijn op de lijst van de afgestudeerden, wat dus aantoonde dat zij de waarheid spreekt. Verzoekende partij gaat niet akkoord met de wijze waarop de documenten door de bestreden beslissing en ook in de beschikking worden afgewezen: wanneer geen geloof wordt gehecht aan de eerdere verklaringen wordt door de verwerende partij zonder meer gesteld dat de documenten in het verlengde liggen van de ongeloofwaardige verklaringen dus dat ze geen bewijswaarde hebben. Volgens verzoekende partij kan dat niet en is dit geen correct argument. Verzoekende partij wijst erop dat de documenten niet individueel werden onderzocht, terwijl een correcte samenlezing tussen de documenten en de verklaringen een ander licht werpen op de geloofwaardigheid van het relaas en de vervolgingsfeiten. Verzoekende partij besluit dat indien de verklaringen samen zouden gelezen worden met de nieuwe stukken dan zou de verwerende partij tot de conclusie zijn gekomen dat deze documenten de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Verzoekende partij toont nog een aantal foto's en wijst erop dat zij wil verder leven.

4.2. De Raad stelt vast dat verzoekende partij geen concrete elementen bijbrengt die afbreuk doen aan de in de beschikking van 8 januari 2019 opgenomen grond. Verzoekende partij beperkt zich in wezen louter tot het volharden in haar vluchtrelaas, zonder dat zij daadwerkelijk haar opmerkingen aangaande de in de voornoemde beschikking opgenomen grond formuleert.

Dient te worden vastgesteld dat de commissaris-generaal op correcte wijze vaststelt dat verzoekende partij naar aanleiding van haar huidig verzoek bijkomende verklaringen aanhaalt die volledig in het verlengde liggen van de vluchtmotieven die zij in het verleden heeft uiteengezet, namelijk haar problemen met de militie AAH, wat evenwel geen ander licht vermag te werpen op de eerdere appreciatie van het CGVS en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen waarbij het vluchtrelaas van verzoekende partij ongeloofwaardig werd bevonden. In het kader van haar eerste verzoek om internationale bescherming verklaarde verzoekende partij dat zij gevisieerd werd door AAH, omdat zij makkelijker te raken was dan haar oom, die als kantoordirecteur had gewerkt voor J.A.S. en dan J.A.S. zelf. De commissaris-generaal merkte toen echter op dat verzoekende partij slechts één incident aan het adres van haar oom kan weergeven, dat overigens dateert van vóór de tijd dat verzoekende partij voor J.A.S. begon te werken. Verzoekende partij zou voor het overige geen weet hebben van incidenten of dreigementen ten aanzien van haar oom of de entourage van J.A.S. De commissaris-generaal achtte het dan ook bevreemdend dat verzoekende partij zou worden belaagd in een periode toen de polemiek rondom J.A.S. was gaan liggen en laatstgenoemde meestal in Libanon verbleef. Het relaas van verzoekende partij hield ook weinig steek, zo merkte de commissaris-generaal verder op, aangezien zij eerst zou zijn opgebeld met de eis haar werk te verlaten, terwijl men eigenlijk haar oom en J. A. S. wilde treffen. Indien verzoekende partij enkel zou worden gevisieerd omwille van haar tewerkstelling, is het opvallend dat geen van de andere 15 bewakers een vraag zou hebben gekregen om met hun werk te stoppen. Tevens merkte de commissaris-generaal op dat het blijkbaar om een geïsoleerd incident ging aangezien er zich na mei 2014 geen verdere ontwikkelingen hebben voorgedaan. Daarenboven merkte de commissaris-generaal op dat, indien men verzoekende partij zou viseren omwille van haar tewerkstelling, dat ervan kan worden uitgegaan dat men zou toeslaan wanneer zij thuis is en niet wanneer zij op het werk is en het dan ook moeilijk te begrijpen valt dat haar moeder en haar broer, die niets met haar tewerkstelling te maken hadden, zouden worden gedood, terwijl de entourage van J.A.S. ongemoeid werd gelaten. Deze beoordeling werd bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in zijn arrest nr. 206 582 van 5 juli 2018.

In dit verband wijst de Raad erop dat het een evidentie is dat bij de beoordeling van een volgend verzoek rekening mag worden gehouden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een eerdere verzoek zijn afgelegd, en met vaststellingen gedaan in het kader van een vorig verzoek. Dat deze in het nadeel van verzoekende partij spelen, is geen aanwijzing dat de commissaris-generaal niet zou onderzocht hebben of er nieuwe elementen zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal een onderzoek gevoerd heeft naar de door verzoekende partij nieuw bijgebrachte elementen, doch dat hij tot de vaststelling gekomen is dat de bijkomende verklaringen van verzoekende partij, namelijk dat een oud-collega van haar onder vuur werd genomen door voor haar onbekende militieleden en dat een andere oud-collega in Oostenrijk werd erkend als vluchteling, en nieuw neergelegde documenten, te weten een politieverslag en een enveloppe, de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van haar vluchtmotieven niet vermogen om te buigen noch de nieuw aangevoerde problemen vermogen aan te tonen.

Verzoekende partij verwijst naar de lijst van tewerkstelling bij de politie die zij in het kader van haar eerste verzoek heeft bijgebracht en benadrukt dat de namen van de oud-collega's die zij naar aanleiding van haar tweede verzoek ter sprake brengt op deze lijst van de afgestudeerden staan, wat luidens haar dus moet aantonen dat zij de waarheid spreekt.

Verzoekende partij kan niet worden gevolgd. In de mate wordt aangenomen dat deze personen waarvan verzoekende partij melding maakt, effectief oud-collega's van haar zijn, dan nog wordt hiermee niet aangetoond dat het wedervaren van deze ene collega, E., de vermeende persoonlijke problemen van verzoekende partij met AAH vermogen aan te tonen. Het politierapport, dat aantoonde dat een politieagent in Bagdad werd beschoten door onbekende mensen, heeft geen betrekking op verzoekende partij zelf en biedt derhalve geen ondersteuning voor de problemen die verzoekende partij zelf beweert te hebben gekend. Dezelfde redenering gaat op voor haar verklaring als zou een andere oud-collega van haar in Oostenrijk de vluchtelingenstatus hebben verkregen. Hiermee weerlegt verzoekende partij op geen enkele manier de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van haar beweerde problemen. De

Raad herneemt dat elke aanvraag individueel dient te worden onderzocht waarbij de aanvrager op een voldoende concrete manier dient aan te tonen dat hij een gegronde vrees voor vervolging of een persoonlijk risico op ernstige schade loopt.

Het louter tonen van foto's ter terechtzitting en stellen dat zij wil verder leven, vermag geen afbreuk te doen aan voorgaande overwegingen.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Bijgevolg brengt verzoekende partij geen elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig maart tweeduizend negentien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS